

югъ, — подигналь въ пустыня та грамады пѣськъ и засыналь Персы тѣ.

Тѣзи и друга та несполюка раздразили свирѣпаго Камбиза. Въ гнѣва си той былъ безчощаденъ и правялъ нечуты жестокости. Като са върналь въ Мемфисъ, той свѣрилъ сичкія народъ, че са весели. Новъ Аписъ былъ намѣренъ и ликующій тѣ народъ въ тържественна процессія развождакъ по града своя богъ. На Камбиза са сторило, че тѣ празнуватъ негова та несполюка — и той заповѣдалъ на свои тѣ войны да си истеглажтъ ножѣве тѣ и да ударжтъ на народа, а жрецы тѣ да бѣжтъ съ тоеги. И бѣдний тѣ рогать богъ не былъ пощаденъ. Камбизъ заповѣдалъ да му го докаратъ и го заклалъ съ ножа си.

За да си забрави тѣга та, той са предалъ на пѣянство. И тогасъ вече никой не са отървалъ отъ негово то безуміе. Единъ пѣтъ Камбизъ, пѣянь попыталъ: що мыслятъ Персы тѣ за царя си: — „Господарю, — отговорилъ откровенно Прекаспъ: — тѣ ти въздаватъ най голѣмы похвалы, но казватъ, че си много предаденъ на вино то.“ Тѣй ли! — извикалъ царъ тѣ: — ще рече, тѣ мыслятъ, че азъ не съмъ въ ума си? Добрѣ! сега ще видимъ, иматъ ли тѣ право. Гледай! ако получѣ азъ съ стрѣла право въ сърце то на твоя сынъ, кой то ѣ тамъ на двора, тогасъ Персы тѣ нѣматъ право“. Съ тѣзи думы, той зель лѣжа и стрѣла, обтегналь и помѣрилъ. Щомъ отпусналь тетева та, и дѣте то тосъ часъ паднажло, — стрѣла та наистина му пронизала сърце то. „Ей, Прекаспъ? попыталъ го варваръ тѣ: — пѣянь ли съмъ или не? Има ли по искусенъ отъ мене стрѣлецъ?“ — „Нѣма промърморалъ злочестый тѣ баща: — нѣма, и самъ си богъ не бы получилъ по добрѣ.“

Смутенъ отъ единъ сънь, Камбизъ заповѣдалъ да убѣжтъ брата му Смердиса, а сестра си, коя то оплаквала смърть та на Смердиса, самъ си ритналь и уморилъ. Като го прихващала на време злоба та му, той често заповѣдалъ да зараватъ въ земя та живы хора, кои то въ нищо не были виновны.